

Uddannelse, end de tidligere har haft. Men i alt dette ligger der ikke, at den Uddannelse, som Officererne i Øjeblikket faar, er en Uddannelse, som absolut er, som man kunde ønske den. Det kan være, at der kunde være et og andet, som kunde forandres ogsaa ved den Uddannelse. Der kan være Ting i deres Uddannelse, som man kunde regne for mere eller mindre overflødige. Jeg kunde tænke mig, at man i en demokratisk Tid som vor, naar man skal tale om samtlige Hærens Befalingsmænds Uddannelse, kunde ønske at foretage et Skridt, som for Underofficerernes Vedkommende gik i den Retning, at man forbedrede deres Uddannelse betydelig, gav dem flere af de Kundskaber, som kan være ønskelige og udmærket gode for disse Befalingsmænd, og for Officerernes Vedkommende gik i Retning af at sløjfe en Del af deres Uddannelse, som slet ikke behøves, saaledes at man derved under den bestaaende Hærlov nærmede de to Parter til hinanden. Jeg indrømmer, at for mig staaer det som det bedste, at man maa kunne faa slettet den Klasseforskel, der er mellem Officerer og Underofficerer, saa man kunde naa til at faa kun een Klasse Befalingsmænd. Selvfølgelig maa der være Forskel i Grader — det er der i Civillivet, og det maa der ogsaa være i det militære Liv —, men jeg finder aldeles ingen Grund til, at vore Befalingsmænd skal deles i to Klasser, Officerer og Underofficerer, mellem hvilke der er et svælgende Dyb befæstet, saa at man kan se, at det er to højst forskellige Slags Mennesker.

Den korte Mening af min lange Tale er, at naar den Kommission, det ærede Medlem fra Assens nedsatte, kun har beskæftiget sig med den ene Side af Sagen, med Spørgsmaalet om Underofficerernes Uddannelse, er Spørgsmaalet eller Forberedelsen til Spørgsmaalets Løsning ikke i Orden, der mangler Undersøgelsen af den anden Side af Sagen, Officerernes Uddannelse. Det er derfor, jeg gerne vil henstille til den nuværende højtærede Forsvarsminister, om han ikke vilde finde det hensigtsmæssigt, at der blev nedsat en ny Kommission til Undersøgelse af dette Spørgsmaal, til at afgive Betænkning, til at fremsætte Forslag for Regeringen, der da senere kan fremsætte det for Lovgivningsmagten. Der er jo et Aar endnu, inden et Forslag skal forelægges for Rigsdagen i Henhold til Hærlovens § 234, og i den Tid kan der nok udrettes noget. Det er muligt, at det Arbejde, der er gjort i den Betænkning, der nu, saa vidt jeg ved, er afgivet angaaende Underoffi-

cerernes Uddannelse, i nogen Grad kan lette Arbejdet i den anden Kommission. Jeg ved ikke, hvorvidt denne Betænkning indeholder noget, der duer, eller om den er kassabel over det hele, men indeholder den noget, der duer, kan det jo bruges, saa er det Arbejde sparet. Jeg henstiller derfor til den højtærede Forsvarsminister at tage Tanken op og undersøge, om det ikke vil være rimeligt at nedsætte en Kommission, der tager op til Behandling samtlige Befalingsmænds Uddannelse i Overensstemmelse med Paabudet i Hærlovens § 234.

I Tilfælde af, at den højtærede Minister vil finde dette rigtigt, vil jeg gerne give et godt Raad med Hensyn til den Maade, hvorpaa en saadan Kommission burde sammensættes. Jeg tror, det vil være rigtigt, at den kommer til at bestaa dels af Skolemænd — der var ogsaa Skolemænd i den Kommission, som nylig har afgivet Betænkning —, dels af Politikere, af hvilke der, saa vidt jeg ved, ikke fandtes nogen i den forrige Kommission, og tillige af Befalingsmænd, baade Officerer og Underofficerer, og at man, hvis man vilde finde dette rigtigt, da ikke tilkommanderede Befalingsmændene til Kommissionen, men lod baade Officerer og Underofficerer have Indflydelse paa, hvem der skulde ind i Kommissionen. Officererne har, kan man maaske sige, i Forvejen stærk Indflydelse derpaa, idet Embedsmændene i Forsvarsministeriet gennemgaaende er Officerer, og de vil altid kunne have en vis Indflydelse paa, hvilke Officerer der skal ind i Kommissionen. Men jeg mener, at for Underofficererne kommer det ganske særligt an paa, at de selv faar Lov at udpege de Medlemmer, som de vil finde det rigtigt at sætte ind i Kommissionen. Der er, saa vidt mig bekendt, ikke nogen større Landsorganisation for Underofficerer, men man har Københavns Garnisons Underofficersforening, og den vil sikkert være særdeles villig til at udpege 2—3—4 Underofficerer, eller hvor mange man nu mener, der skulde ind i Kommissionen. Naar Underofficererne vidste, at det var de af dem selv udpegede Tillidsmænd, som havde siddet og arbejdet i Kommissionen med det Mandat, som Underofficererne selv havde givet dem, vilde det i meget høj Grad bidrage til, at Underofficererne med større Tilfredshed vilde tage imod det Resultat, Kommissionen kom til. Jeg pointerer, at hvad jeg særlig ønsker, er, at Underofficererne faar Lov til selv at udpege Medlemmer af Kommissionen; de trænger til at se, at de ogsaa er Mennesker. Vore Underofficerer er i Almindelighed dygtige